

LUTHEROVA DEKÁDA 2015

Sloboda a služba kresťana – ospravedlnenie a posvätenie

6. Synovstvo Božie

"Lebo všetci, ktorých Duch Boží vedie, sú synovia Boží. Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme: Abba, Otče! A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia, a to dedičia Boží a spoludedičia Kristovi, ak s Ním trpíme, aby sme s Ním boli aj oslávení." (R 8, 14 – 17)

Mnoho ľudí sa dnes sťažuje, že sa z našej spoločnosti, najmä zo srdc detí a mladých ľudí, vytratil rešpekt k dospelým a starším, rešpekt k autoritám, rešpekt k nadriadeným. Možno je to okrem iného aj preto, lebo sme sa v ostatných rokoch veľmi aktívne snažili vytvoriť pre deti a mladých čo najlepšie podmienky a aktívne sme bojovali proti prísnosti a strnulosti starších vzhľadom k deťom a mladým. Veľmi dobre si spomínam na prísne pohľady zdravotných sestier, čašníkov či bankových úradníkov, ktoré mnou prenikali, ak som sa v čakárni, reštaurácii či banke nesprával dostatočne slušne. Dnes sú všade detské kútiky, behanie a krik detí nikomu neprekáža a mladí si potom myslia, že môžu všade všetko. Nie jeden si túto slobodu bez limitov vezme k srdcu natoľko, že vo vzťahu k dospelým zabudne, že spolu "husi nepásli", a správa sa bez patričnej úcty, neuvedomujúc si vekový či stavovský rozdiel. Mrzí nás to a cítime, že to nie je správne. Nie, samozrejme, nechceme vrátiť atmosféru strachu, no chceli by sme, aby úcta a rešpekt akosi prirodzene zotrvali v srdciach ľudí, čo také samozrejme nie je.

V duchovnom živote je to veľmi podobné. Zatiaľ čo v dávnej minulosti vnímali ľudia Pána Boha ako prísneho sudcu, báli sa Ho a mali rešpekt pred Ním, Jeho vôľou i Jeho prikázaniami, reformácia postavila do popredia zvesť o Božej láske a vyzdvihla skutočnosť, že Pán Boh je naším Otcom a my sme Jeho deti. Tak sme si postupne zvykli na skutočnosť, že medzi nami a Pánom Bohom je vzťah Otca a detí, čo dnes už vnímame ako samozrejmosť a podľa toho sa i správame. Tiež už Pána Boha menej rešpektujeme, máme menšiu bázeň pred Ním samým i pred Jeho slovom, prikázaním a vôľou, hovoríme s Ním bez obáv a nedokážeme si už naplno uvedomiť, aká veľká je to vec, že nás Pán Boh prijal za svoje deti. Nie, nechcem vrátiť časy, keď sa ľudia Pána Boha báli, no chcem pripomenúť, že naše synovstvo nie je automatické, ale darované s túžbou, aby sme si to uvedomovali a vážili si to.

Ak sa niekto narodí vo významnej rodine, stane sa synom významného človeka bez toho, že by sa o to nejako pričínal. Taký človek si to často ani neváža a berie to ako samozrejmosť. Ak si však významný človek syna adoptuje a vedome mu daruje významné synovstvo, ktoré ten pôvodne nemal, je situácia iná. Aj naše synovstvo je nám darované. Pán Boh nás stvoril, stvoril nás z lásky ako svoje deti, no Jeho deťmi nie sme preto, že by sme vychádzali z Jeho rodu, ale preto, že nás On prijal za svoje deti.

Na minulej hodine sme hovorili o slobode a otroctve a o tom, že nikdy nemôžeme byť pánmi samých seba, ale vždy slúžime niekomu: zlu alebo dobru, diablovej alebo Pánu Bohu. Apoštol Pavel v dnešných slovách poukazuje na ďalší rozdiel, ktorý je medzi tými, čo slúžia diablovej, a tými, čo slúžia Bohu. Tých, čo slúžia diablovej, zotrávajú v poddanosti hriechu, a teda sú jeho sluhami, nazýva otrokmi. Nemajú inej možnosti, len páchať zlo, ktoré ich skrz-naskrz preniká. Tí však, ktorí sa nechali Pánom Ježišom vytrhnúť z moci hriechu a stali sa sluhami Ježiša Krista, nie sú otrokmi, ale synmi Božími. Apoštol Pavel veľmi dôrazne upozorňuje na túto skutočnosť, aby podčiarkol ten rozdiel. Prijatť Ducha Božieho, prijatť záchranu od Pána Ježiša znamená stať sa Božím synom a získať to právo nazývať Pána Boha Otcom. Až tu sa začína ten otcovsko-synovský vzťah, až tu – prijatím Božieho Ducha – sa stávame Božími deťmi. nášmu povýšeniu do stavu Božích detí teda predchádza Božie konanie. Pán Boh najprv poslal svojho jediného skutočného

Syna Pána Ježiša Krista na svet, aby naplnil zákon, dokonalý a nevinný umrel za nás na kríži, a tak za naše hriechy zaplatil a následne vstal z mŕtvych. Toto všetko urobil Boh, aby nám následne ponúkol možnosť získať Ježišovu spravodlivosť, ponúkol nám záchranu pre Jeho zásluhy, ponúkol vytrhnutie z moci hriechu a zákona. Teraz, po tom veľkom diele, je záchrana možná, a ak ju prijímame, prestávame byť otrokmi a stávame sa Božími deťmi, pretože hoci sme naďalej sluhami, Pán Boh nás vedome povyšuje zo stavu sluhov na stav synov. Robí to preto, lebo je láskavý Otec a dobrý Pán. Robí to preto, lebo nechce, aby sme žili v strachu a beznádeji, ale radovali sa a žili v pokoji. To je naozaj úžasné, no je potrebné, aby sme si to uvedomovali a nestrácali nikdy pred Pánom Bohom rešpekt. On nás miluje, považuje nás za svoje deti, no my si popri tej radosi, ktorá z toho plynie, musíme vždy byť vedomí toho, že to nie je samozrejmosť, že sme boli obyčajnými otrokmi hriechu a že nás Pán Boh z lásky zachránil a povýšil.

A s tým povýšením to ešte nie je všetko. Apoštol Pavel ide aj ďalej a hovorí, že ak sme Boží synovia, sme aj dedičia Božieho kráľovstva. Pán Boh teda naše synovstvo myslí natoľko vážne, že s nami ráta aj pri otázke dedičstva. Pán Boh je pritom najbohatší kráľ, pretože má v rukách život, čo je najhodnotnejšia vec na svete. Život u Neho sa nikdy nekončí a je s ním spojené všetko to, čo tu na zemi chýba alebo je len v malej miere – pokoj, radosť, láska, šťastie... skrátka, ideálny život tak, ako o ňom vždy snívame.

Takýto život zrazu je možné získať, no jedine dedičstvom od Pána Boha. Znamená to byť spolu s Pánom Ježišom Kristom Božími synmi a Božími dedičmi. Nemožno však byť s Kristom iba v tom dobrom a v tom zlom Ho ponechať osamote a na naše nové väzby s Ním zabudnúť. Ak sme raz prijali Božie synovstvo, ak sme raz začali patriť do Božej rodiny, musíme spoločne prechádzať všetkým, čo našu rodinu postihne. Rovnako ako v našej pozemskej rodine musíme spoločne znášať dobré aj zlé, inak sa rodina rozpadne. Ak Božiu rodinu postihne utrpenie, potom netrpí len Kristus, ale my musíme trpieť spolu s Ním. Ak je potrebné obstať v skúške či vytrvať v nepohode, musíme vytrvať spolu s Kristom. Aj On predsa prechádzal skúškami, obstál v pokúšaní, vytrpel mučenie i poníženie. Napokon však prijal večný život od svojho Otca. Tak aj my, ako Kristovi spoludedičia a Boží synovia, musíme s Ním aj trpieť i vytrvať v pokušení či obstať v skúške, aby sme aj v tom zlom, ale aj v tom dobrom spolu s Ním prijali nebeské kráľovstvo.

A to naozaj prijímame, hoci sme boli iba sluhami diabla. Začínali sme ako otroci hriechu a skončíme ako dedičia Boží. Ako v mexickej telenovele, kde sa chudobná dievčina z vidieka napokon stane bohatou a úspešnou podnikateľkou. Zatiaľ čo v telenovele to však berieme s rezervou, u Boha je to skutočné. Pán Boh toto dielo pri nás a pre nás naozaj robí. Radujme sa z toho, ale zároveň si tú výnimočnosť Božieho konania a nášho novozískaného statusu uvedomujme, Pána Boha si za to vážme a s vďakou i úctou pred Neho predstupujme.

Štefan Kiss